

[Inger Gautier Schmit.]

til Genève, saa ham kunde denne Beskyldning absolut ikke træffe. Jeg vil i Forbindelse hermed sige, at jeg ud fra mit 10-aarige Kendskab fra det høje Landsting til den højtærede Socialminister har de allerbedste Erindringer om dennes overordentlig store Arbejdsevne, overordentlig store Flid og Grundighed, hvormed han forbereder sit Rigsdagsarbejde. Jeg har ogsaa personlig overbevist mig om, at den højtærede Socialminister i Sommerens Løb altid har været at finde paa sit Kontor i Ministeriet, ivrigt arbejdende med sine sociale Love, og jeg havde ærligt talt ud fra dette mit Kendskab til den store Arbejdsevne, den højtærede Socialminister har, haabet, at han havde kunnet afslutte sit Kompleks af sociale Love, saaledes at vi allerede i denne Samling kunde have gjort Bekendtskab med dem. Thi der var jo en Forhaandssympati, kan jeg sige, fra alle Sider overfor disse Forenklingslove, og jeg tror derfor, at det havde været ganske overordentlig heldigt, baade for os her i Rigsdagen og for mange andre, om disse Love allerede kunde have været forelagt i denne Samling.

Den højtærede Minister udtalte overfor mine Udtalelser om Rejser til Genève, som Regeringen havde foretaget, at jeg skulde besidde den meget stygge Karakteregenskab at være misundelig, idet der bag mine Udtalelser skulde ligge en Skuffelse over, at jeg ikke selv var delegeret til Genève. Jeg beklager, at Ministeren ved at lodde Dybden af min Karakter har kunnet finde saadanne slette Egenskaber. Jeg ved i øvrigt ikke, hvad den højtærede Minister bygger denne Udlæggelse af min Karakter paa, da jeg tror, at den højtærede Minister kender meget lidt til mine private Forhold og til min Karakter som saadan. Jeg har ikke næret noget Ønske om dette og ved ikke af, at jeg paa noget Tidspunkt har gjort saa meget som den mindste Smule for at blive delegeret til Genève. Ministeren foretog i denne Forbindelse et mærkeligt Tankeeksperiment, kan jeg sige, idet han begyndte at opremse de Egenskaber hos mig, som kunde kvalificere mig til at blive delegeret. Jeg ved ikke af, at man ellers fra denne Talerstol udtaler sig om ærede Medlemmers Ydre, saaledes som den højtærede Undervisningsminister gjorde det forleden Dag. Det er dog vist en Undtagelse, og jeg har aldrig før vidst, at man for at blive delegeret til Genève skulde have et vist Maal af fordelagtigt eller repræsentativt Ydre. Det maa i hvert Tilfælde være en ny Bestemmelse, der er indført i de senere

Aar, ellers kunde det være, at der var nogle, som i tidligere Aar har været sendt derned, der maaske ikke vilde være kommet i Betragtning.

Den højtærede Undervisningsminister var meget fornærmet over, at jeg vilde tage Partipatent paa alle mulige høje Ting her i Livet: høje moralske og høje kirkelige og jeg ved ikke alle de høje Ting. Naar, der kan maaske siges noget mere ufordelagtigt om et Menneske, end at han har sat sig høje Maal, naar disse høje Maal ses i idealistisk Betydning, saa jeg skal i og for sig ikke bebrejde den højtærede Minister hans Udtalelser. Men jeg vil blot forvare mig mod dette, at jeg skulde have taget Partipatent paa disse Omraader. Vi har indenfor vort Parti vor politiske Ordfører, der som oftest tolker Partiets Meninger, men i øvrigt staar vi indenfor Venstre ganske frit og har Lov at udtale, hvad vi ønsker, fra denne Talerstol, og mine Udtalelser stod selvfølgelig ganske for egen Regning. Hvis den højtærede Undervisningsminister med en kølig Hjerne vilde læse igennem, hvad jeg har sagt, vilde han se, at det er ganske stillfærdige Bemærkninger om Ting, om Omraader, om Emner, som interesserer Kvinder, som drejer sig om Kvinders og Børns Velfærd, og Anliggender, som aldeles ikke i og for sig giver nogen som helst Anledning til Ministerens — ja, jeg kan sige næsten voldsomme Kritik paa dette Punkt overfor mig.

Den lille uskyldige Bemærkning, jeg gjorde om Afholdsdeputationen, blev til et stort Nummer i Ministerens Tale, og her har Ministeren jo ganske misforstaaet mig, for det er ikke for mig noget saa vigtigt, om denne Afholdsdeputation faar 750 Kr. eller 1 000 Kr. i Tilskud. For Resten har jeg absolut ikke sagt — det kan Ministeren overbevise sig om i min Tale — et Ord om, at Ministeren havde lovet dem at faa mere. Jeg udtalte, saadan som Ministeren selv læste højt, at Ministeren havde taget særdeles velvilligt mod Deputationen, men at Ministeren desværre ikke troede, at han kunde give dem nogle flere Penge, end de hidtil havde faaet; dog vilde han gøre Forsøg paa at hæve den Bevilling en lille Smule, hvis det var muligt. Saaledes faldt mine Ord, de staar i Rigsdagstidende og kan ikke rokkes. Altsaa er der ikke nogen som helst Uoverensstemmelse mellem mine Ord og det Citat, som den højtærede Undervisningsminister læste op. Men det, som har min overvejende Interesse i hele dette Spørgsmaal,